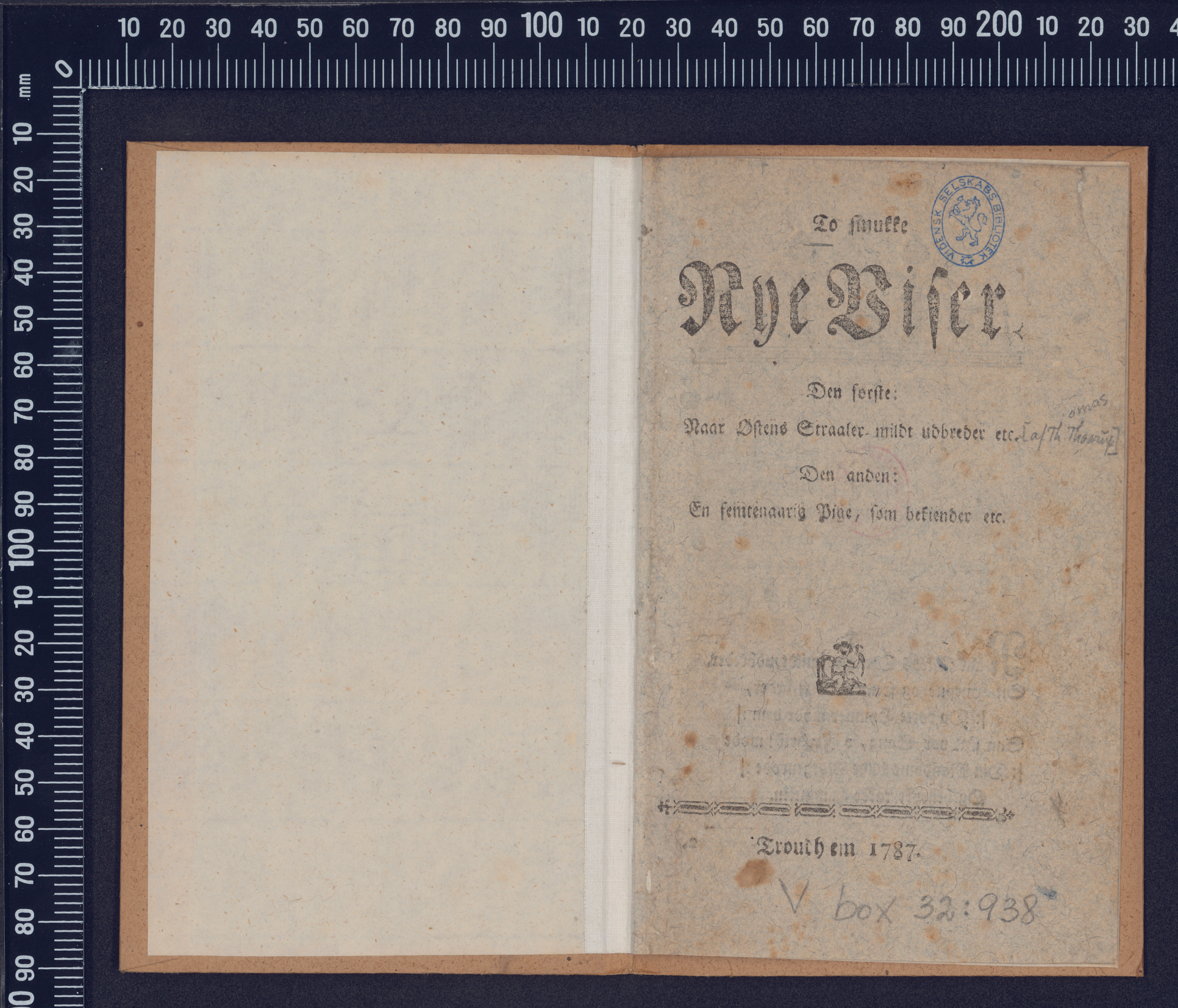

To smukke
nye Viser. 1. Naar Optens Straaler mildt
udbreder.
2. En femtenaarig Rige, som bekiender.
Troedly. 1787.

V. box. 32:938

To smukke

Rye Biser

Den første:

Naar Ostens Straaler mildt udbreder etc. ^{omas} [a/th Thorsen]

Den anden:

En femtenaarig Pige, som bekiender etc.

Trouth em 1787.

V box 32:938

I.
Naar Ostens Straaler mildt udbreder,
Siu Purpur og fremkaldet Glæder,
|: Da vorte Hymner møde dem :|
Saa skal vor Sang, o Fredrik! møde
|: Din Mandoms blide Morgenrøde :|
Og henrykt takke Himmelen.

2.

Det blev dit høje Kald, at bære
Engang en Krones Bægt og Være
|: Til Held for dem, som lyde dig :|
Og Himlen dig skal Evne give
|: Til viis, og god og stor at blive :|
Saa blir du glad og lykkelig

3.

O Kongesøn, gid Smigerstemme
Dig ej forsøre til at glemme
|: At Jordens Gud er Søsvets Søn :|
At det er Arbejd at regiere,
|: Saa skal vort Hjertes Bisfald være :|
Din og den gode Konges Løn.

4.

Naar Christian til sine Fædre
Gaaer sølvgraa hen og til det bedre,
|: Til Kongers lyse Eviighed :|
Og Landet ved hans Arne græder,
|: Da skue de Saare, som den væder :|
Til Minde paa dets Kiærlighed!

5.

5.

Og, naar du paa hans Trone stiger,
At herseke over Land og Riger,
|: Og byde faderlige Bud:|
Da gid din glæde Siel fornemme,
|: At du fik Magten Held at fremme:|
Af Kongers store Konge, Gud!

6.

O Kongesøn, da skal du være
Dit Riges Vel, din Krones Ere,
|: Og dine Undersaatters Lyst:|
Og deres glæde Myriader
|: Dig kalde deres Ven og Fader:|
Og Himlen ynde deres Røst.

7.

Med Ven vi ville Dagen hædre:
Han vandte hver Dag til det bedre
|: Vor gode Konges elskte Søn!:|
Hans Ungdom skion som Baaren være,
|: Hans Manddom glæde Frugter bære!:|
Velsign ham Gud, og hør vor Ven!

I.
En femtenaarig Dige, som bekiender
Hun ej har solet Eskovs Blod,
Hvis ædle Blid i alles Hierte brænder
Hun neppe er af Eva fød.
|: Vel alt fra Buggen af man veed
De alle sole Kiærlighed:|

2.

Om sig en Moe mig siger, hun vil bære
Et eenligt Liv i Friheds Stand,
Dg aldrig i sin Livstid onsker are
Cupidos Lanker og en Mand.

|: Saa siger jeg, min lille Moe,
Du lej, og denne Logn var stor :|

3.

Den Moe, som troer Coquetterie er Hader,
At Djenstagt er hendes Kald;
Som sig ved en opdager Finne glæder,
Hvor heldig Skionplet fejre skal.

|: Om saadan en tilbyder sig
Jeg siger, Prostr, tak for mig :|

4.

Saa, det var en, som vilde Rasmus være,
Dg bande, staae i bredden Bord:
(Dg jeg vil troe ell hele Klønnets Vere,
At hun ej findes paa vor Jord)

|: Jeg sagde, Klære, bid mig ej,
Dg derpaa løb jeg bort min Vej :|

5.

5.

Kom en, saa sig, som Gandens Kiære Moder,
Med et Gesicht fra Anno eet,
Saa sang jeg i en Psalmebog med Noder
Om Antichrist og Mahomet.

|: Jeg gav mig ubi Himlens Bold
Dg Forsede mig fra Trold :|

6.

Men, hvo kan vel modstaae Cupidos Lanker,
Naar man en yndig Pige seer,
Ung, dydig, quik, og som har lært at tænke,
(Der nu, desvære, sielden seer)?

|: Jeg vædder, at hveranden maae
Da paa Her Amors Liste staae :|

7.

Hvo onsker sig ej sig en yndig Pige
Med Dyd, Forstand og Wittighed?
Dg, dersom hun lidt Venger har villige,
Saa er det godt at tage med.

|: Dog uden dem hun mere kiær,
End alle Perus Skatte er :|

8.